

samfundsøkonomisk uhensigtsmæssigt at opbygge store kommunale beredskaber, der kan indsættes mod enhver tænkelig ulykke. Det statslige regionale redningsberedskab – Beredskabskorpset – skal efter beredskabsloven kunne indsættes som supplement til de kommunale redningsberedskaber, ligesom en kommune kan rekvirere assistance fra nabokommunernes beredskaber.

I udtrykket »en forsvarlig indsats« jf. beredskabslovens § 12, stk. 1, ligger en tilkendegivelse af, at kommunerne på grundlag af en vurdering af de lokale risici skal opretholde et beredskab, der vil kunne indsættes mod de potentielt forekommende ulykker og katastrofer i kommunerne.

Grundlaget for dimensioneringen af de kommunale redningsberedskaber er bekendtgørelse nr. 730 af 10. august 1994 om det kommunale redningsberedskabs organisation, virksomhed, materiel og dimensionering. Heri er fastsat mindstekravene til dimensioneringen og organiseringen af indsatsopgaverne ved brand eller overhængende fare for brand ved akutte uheld med farlige stoffer på bl.a. landjorden.

Transporter af farligt gods ad jernbane foregår på alle DSB's hovedstrækninger. At antallet af transporter af farligt gods forøges, medfører i sig selv risiko for flere uheld. Dette betyder dog ikke, at det enkelte uheld eller den enkelte katastrofe, der måtte indtræffe, bliver større. Størrelsen af det beredskab, der er nødvendigt for at kunne yde en forsvarlig indsats mod ulykker og katastrofer på jernbanestrækninger, afhænger således ikke af, om antallet af transporter af farligt gods forøges.

Ved ulykker og katastrofer, til hvis bekæmpelse der forudsættes et større redningsberedskab end kommunerne langs jernbanestrækningerne på Fyn og i Sønderjylland råder over i henhold til dimensioneringsbekendtgørelsen, kan de pågældende kommuner rekvirere bistand dels fra de andre kommuners redningsberedskaber, dels fra de statslige regionale beredskabscentre.

Efter Beredskabsstyrelsens vurdering er der således ikke grundlag for at antage, at en forøgelse af antallet af jernbanetransporter af farligt gods over Fyn og ned gennem Sønderjylland medfører et behov for et mere omfattende kommunalt indsatsberedskab.«

Fra Trafikministeriet har jeg fået oplyst at: »DSB har påpeget, at transport af farligt gods ad bane er en meget sikker transportform. DSB har

endvidere oplyst, at en omflytning af transitgodstrafikken mellem Sverige og Tyskland fra ruten over Rødby til ruten over Storebælt i en årrække har været genstand for undersøgelser, planlægning og forhandlinger.

Det ændrede transportmønster for farligt gods, herunder forøgelsen af trafikken gennem nogle byer og den tilsvarende reducere andre steder, har i en samlet afvejning ikke ændret ved vurderingen af de samlede fordele ved en omflytning.

Det er Trafikministeriets samlede vurdering, at der ikke er behov for at anmode Transportrådet om at undersøge og vurdere DSB's planer for fremtidige transporter med farligt gods.«

Jeg kan henholde mig til udtalelserne fra Indenrigsministeriet og Trafikministeriet.

Spm. nr. S 1495

Til sundhedsministeren (28/4 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Hvilke lovinitiativer/initiativer skal der nødvendigvis tages, for at lovgivningen klart giver kommunerne adgang til at benytte private sundhedsklinikker til behandling af kommunens borgere?«

Begrundelse

Der har som bekendt været eksempler på, at nogle kommuner er blevet underkendt af tilsynsrådet med hensyn til indlæggelse af patienter på privatklinikker. Her tænker jeg f.eks. på Holmegaard Kommune. Spørgeren vil derfor gerne have klarlagt, hvilke initiativer der lov-mæssigt skal til, for at der ikke længere kan være tvivl om, at kommunerne kan have adgang til at hjælpe kommunens borgere til hurtig og effektiv behandling på privatklinikker.

Svar (4/5 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Sygesikring er efter sygesikringsloven en amtskommunal opgave. Sygesikringsloven rummer dog mulighed for, at kommunerne undtagelses-